ZANG IV—V VAN 'T OUDJAVAANSCHÉ RĀMĀYANA IN VERTALING.

DOOR H. KERN.

1. Er zal van hem (Bharata), toen hij (weêr) in de hofstad was, hier niet verder gesproken worden. — Rāma verwijlde in de wildernis op den berg Citrakūṭa met Lakṣmaṇa en de zeer getrouwe Sītā.

2. Er was een kluizenarij van den grooten Wijze Atri, waarheen zij drieën zich begaven. Zeer eerbiedig sprak de Grootte Wijze, met medelijden vervuld, jegens de hoogst aanzienlijke toevlucht zoekenden, hun toe.

3. Zij bleven niet lang daar. Er is een woud vermaard om zijn uitgebreidheid, het zeer vreeselijke Daṇḍakā-woud genaamd. Daarheen begaf zich de Raghutelg Rāmadewa.

4—5. Hij zwierf daar rond zonder iets te vreezen, met zijn jongeren broeder en zijne geliefde vrouw. Daar kwam een gruwelijke reus op hen af, met geen ander doel dan om hen te dooden. Zijn naam was Wirāḍha, niet anders.¹ Zijn voeten stonden naar boven, zoodat hij ondersteboven (zich bewoog). Zijn handen, 't middel waarmee hij liep, waren zeer gruwelijk; de Dood (zelfs) was bang om hem aan te zien, zoo vervaarlijk was zijn voorkomen.

6. Hij kreeg de twee prinsen in 't oog, die zonder eenige vrees voorwaarts rukten. De dwaze Wirāḍha voelde minachting: hij meende dat de prinsen weinig kracht hadden.

7. Hij rukte aan met wijd opengesperden muil; zijn voeten waren vervaarlijk hoog als katoen-boomen; zijn nagels scherp als kunstanensporen; daarmede wilde hij de prinsen treffen.

8. Bij zijn aanblik trokken de twee snel tegen hem op, en grepen ieder van één kant zijne voeten², die door hun trekken

¹ Voor tanpanoli geeft K. B. W. tanpanolih onder toliḥ.

² Hoe was zulks mogelijk, daar zijn voeten zoo hoog uitstaken? Waarschijnlijk is „voeten” onnauwkeurig voor „benen”.

uiteengescheurd werden ¹; hij sneefde machteloos, daar zijn lichaam gespleten was.

9. Na den dood van den dwazen Wirāḍha, zwierven de prinsen onbevreesd verder rond. Zij ontmoetten een overschoone, fraaie, bekoorlijke kluizenarij, de hermitage van Çarabhaṅga, een volmaakten Yogin.

10. Hij was een volkomen, uitstekende Rṣi, een adept in Yoga, ervaren in de subtiële hoogste waarheid, geheel rijp in Samādhi (vroom gepeins), smetteloos; hij was gereed om (van deze wereld) afscheid te nemen ter bereiking van finale verlossing.

11. «Gij heet Rāma, prins: Wij zijn gereed om (van deze wereld) afscheid te nemen ten einde de finale verlossing te bereiken. Het is inderdaad zeer gelukkig dat Gij hier gekomen zijt, (want) Gij zijt Nārāyaṇa, voor mij een heerlijke, gelukbelovende verschijning.»

12. «Er is een kluizenarij van den Yogin Sutikṣṇa. Daar moet Gij Uw toevlucht zoeken; wees niet droef te moede. Het is dichtbij, niet ver van hier. Sutikṣṇa, de Yogakundige Rṣi, zal Uw toevlucht zijn».

13. Zoo waren de woorden van den asceet. Daarop verdiepte hij zich in Yoga en volmaakt vroom gepeins. Hij maakte een vuurstapel, en zijn lichaam verbrandde, werd vernield, ontbonden.

14—15. Daarop stierf zalig de groote volmaakte Rṣi en bleef Rāmadewa, de Raghutelg, achter. Hij drong weder verder door in 't groote woud, waar hij de kluizenarij van den Yogin Sutikṣṇa aantrof. Het had goede gevolgen dat hij een wijkplaats vond bij Sutikṣṇa, die, barmhartig voor hulpeloozen, hen als gast opnam. Lang bleef prins Rāma in de kluizenarij wegens de liefderijke gezindheid van den grooten Rṣi.

16. Hij ging dan rond in de kluizenarij, waar hij door den grooten Wijze als gast onthaald werd. De vruchten en wortels die de Rṣi hem gaf, waren zijn voedsel terwijl hij in 't bosch was.

17. Wanneer de nacht gekomen was, sliep de prins in het bosch; zijn ligplaats bestond uit boombladeren: hij wilde standvastig, onverdroten een gelofte van strenge onthouding volbrengen.

18. Over dag zwierf hij rond in het woud, waar hij zijn werk

Sinēbēt is een drukfout voor sinēbit. De ontmoeting met Wirāḍha wijkt, opmerkelijk genoeg, geheel af van Rām. III, 1, vgg.

maakte om op wild te jagen. Hij doodde dan reeën in 't bosch; ook verrichtte hij altijd zijn godsdienstplicht.

19. De monniken, geleerden, volleerd in de Weda's, gingen rond in de kluizenarij zich vermeiende. Hij werd door hen als gast onthaald; hun strekte tot voedsel al wat de gast over had gelaten.

20. Zij hadden 't voorkomen van monniken, toen zij in 't bosch waren en stelden zich allen tevreden (met zich te kleeden) in boomschors. De boomen, die waren hun geliefde verwanten: immers waren deze voor hen een middel om te schuilen ten tijde der hitte.

21. (Rāma en de zijnen) zag men, gekleed als asceten, maar zij hadden zich niet gescheiden van hun wapens, (daar) het hun doel was voor de veiligheid der groote Rṣi's te zorgen. Het is de plicht van helden dat zij de monniken beschermen.

22. De kluizen in de nabijheid der bergen werden alle gelijkelijk door hen doorkruist, bewaakt en beveiligd voor gevaar, (zoodat) de Rṣi's met genoeg en gerust hun offeranden verrichtten.

23. Zoo lang als zij in het bosch vertoefden, dachten zij aan niets anders dan aan 't lief en leed der groote Wijzen; dit was een punt van zorg en overweging in hun hart.

24. Het was vruchtbaar in de gevolgen, dat de uitstekende Raghutelg ter wereld gekomen was, hij wiens geest alleen gericht was op het heil van anderen, zonder te letten op eigen zwarigheden; hij beijverde zich slechts de zaak der groote Wijzen te dienen.

25. Later op den dag wanneer de nacht op handen was en schemertijd in de kluizenarij, verzuimde hij niet zijn gebed te verrichten gelijk de trouw hun plicht vervullende, waarachtig vrome asceten.

26. Over dag, wanneer de nacht voorbij was, 's ochtends vroeg, bad hij weder; dat werd nimmer verzuimd. Dan dacht hij aan zijn vaste, onwankelbare gelofte.

27. Er was zekere reuzin, Ānānāsurī, die een verspiedster was van Rāvaṇa. Deze zwierf in alle bosschen rond en kwam aan de kluizenarij in 't Daṇḍakā-woud.

28. Zij trof toen den prins aan, die in 't bosch juist aan 't bloemen plukken was, te gader met Janaka's dochter, die niet achterbleef en hem volgde overal waar hij heenging.

29. Het gevolg was dat Ārpanakhā, hen te gader ziende, beschaamd wegvloog. Zij sloop in een ander bosch, waar zij Lakṣmaṇa zag, die bloemen plukte.

30. Bij zijn aanblik werd zij door minverlangen bevangen. Zij ging en nam een toovergedaante aan. Haar lichaam was volmaakt in schoonheid, gelijk de maan ten tijde van volle maan.

31. Haar middel was fijn, met een hand te omspannen, buigzaam, en haar blik vriendelijk, bekoorlijk, kwijnend; haar dijen en kuiten welgevormd; haar vingers, als de stekels van een egel glanzend rood.¹

32. Hare billen waren groot, hare borsten rond; hare tanden wit; haar neus fijn en schoon; haar juwelen ringen waren fraai, prachtig; zij droeg mooie dubbele bloemen tot oorhangers.

33. Vriendelijk was haar blik en lach; het leek alsof zij hoe langer hoe meer verliefd werd. Wegens hare schoonheid voelde zij geen schaamte, zoodat zij op Lakṣmaṇa toetrad en sprak:

34. «Oudere broeder² Lakṣmaṇa, zoon van Sumitrā! Ik verlies mijn bezinning doordat ik door liefde voor U bevangen ben. Laat Uw medelijden dan grenzenloos wezen; laat mij Uwe slavin zijn; beschik over mijn lichaam».

35. «Zoo lang ik leef, zij ik niet van U gescheiden, moge ik niet ver van U zijn overal waar Gij heengaat! Al wat Gij mij beveelt zal geschieden, wanneer Gij de door min overmeesterde ter wille zijt».

36. Zoo sprak zij zonder schaamte te gevoelen, dewijl haar geest verduisterd was door den Minnegod. Toen antwoordde hij tot wien 't huwelijksaanbod gericht was, Lakṣmaṇa, in verbazing:

37. «Wie zijt Gij, hemelsch schoone, die spreekt? van waar komt Gij, wier gedaante bovenmenschelijk is? Vreest Gij niet om in 't groote bosch te komen? Ik heb toch niemand gezien die hierheen gekomen is».

38. «Uwe schoonheid is zeer buitengewoon, zoodat ik er over verbaasd ben. Wat is Uw geslacht? Zijt Gij soms een hemelnimf, een dienaars die men heeft laten achterblijven? Gij, een mooi jong meisje, en dat zoo heel alleen».

39. «Dat doet mij werkelijk vermoeden dat Gij tot mij spreekt zonder van schaamte vervuld te zijn. Uwe woorden verdrieten

¹ „Vingers” is hier toch niet juist voor „nagels”.

² Daar de man zijne vrouw of geliefde pleegt aan te spreken als „jongere zuster” ligt in „oudere broeder” ook de zin opgesloten van „manlief”.

mij als wildet Gij spotten, (want) Gij hebt een goddelijk voorkomen en ik ben (maar) een mensch».

40. «Gij zijt een jonge vrouw, een (volwassen) maagd, maar Uw aanzoek lijkt eer kinderachtig ¹. Daarom voelt Gij ook geen schaamte. Of zijn Uwe woorden tot mij toch oprecht, zusje?»

41. «En ik ben vooreerst niet de bevoegde persoon, naar mijn ouderen broeder moet Gij gaan; dien komt het toe liefde te betoonen. Zijn naam in de wereld is Rāma, hij is gunstig gestemd jegens doodelijk verliefden».

42. «Het is een gunstige omstandigheid dat Gij in den vollen bloei der jeugd zijt. Rāma zal jegens U liefderijk wezen. Hij verstaat het de gezelschap van vrouwen te zijn; hij is dus in de eerste plaats waardig om door U bemind te worden».

43. «Zijn blik is vriendelijk en zacht; zijn gestalte fraai, en zijn gelaat opgeruimd; en zijne armen strekken zichtbaar wijd, waarmede hij de vijanden in 't gevecht overwint».

44. «Hij heeft een zeer scherp zwaard, dat hij bij de hand heeft, wanneer het ook zij, als de vijand komt. Is er te vermoeden dat een gevecht op handen is, dan strekt zijn speer om hem te beschermen».

45. «Hij heeft nog een ander wapen: een groote boog, dien niemand (anders) kan spannen. Daarmede overwint hij alle vijanden, de verwaten, gewelddadige reuzen».

46. «Zij traden vijandig op tegen de kluizenarij der groote Wijzen of stoorden de offers der Rṣi's. Als vijanden der Rṣi's hebben zij een hekel aan de monniken, (doch) werden door hem gedood zonder dat een enkele overbleef».

47. «Dank zij de groote voortreffelijkheid van den edelen Raghutelg, leven de Rṣi's genoegelijk en zonder vrees in het bosch. Daarom is hij waardig gediend te worden, en zult Gij gelukkig te prijzen zijn, als Gij naar hem toegaat».

48. Zoo sprak de voortreffelijke Lakṣmaṇa; Ānanda gevoelde zich ontmoedigd. Zij hoorde (nu) van de deugden van Rāma en 't gevolg was dat zij haar schreden naar hem richtte en opgetogen was toen zij ter plaatse kwam.

¹ De vertaling van diṇḍare, een samenknijping van di, n en ḍare (= rare), is slechts een gissing. Ik veronderstel dat di de stam is van en gelijkwaardig met het samengestelde kadi; analoog is de verhouding van ons lijk tot gelijk. De oorspronkelijke ḍ, die anders in r overgaat, blijft na een nasaal meest bewaard. Een voorbeeld in N. Jav. is piṇḍo.

49. Na gekomen te zijn sprak zij (tot hem) niet anders (dan tot Lakṣmaṇa). Onmiddellijk gaf Rāma ten antwoord. «Zusje, Uwe tedere schoonheid is buitengewoon. Het is zeer jammer voor U dat Gij niet aangenomen kunt worden».

50. «Zie hier is dichtbij, zusje, mijne liefste, vermaard in de wereld als Sītā. Ik denk in 't geheel niet aan een andere; zij alleen is mijne echtgenoot».

51. «Doch ik wil U nu iets zeggen wat passend is: ga tot mijn jongeren broeder, Lakṣmaṇa. Wees zijne minnende gade; Gij zijt een schoone, tedere maagd».

52. Zoo sprak Rāma. Ārpanakhā keerde toen terug naar den jonkman, den edelen Lakṣmaṇa, overmeesterd door liefde, getroffen door den pijl van den Minnegod.

53. Zij trad toe zonder door schaamte weêrhouden te worden, naderde met een schandelijk gebaar; geen gedrag voor een vrouw¹; zij gaf met gebaren iets laags, iets vuils te kennen.

54. Toen Lakṣmaṇa met aandacht daarop 't oog vestigde, was hij verbaasd in zijn gemoed. «Dit is een dwaas, boos wezen, een reuzin»; zoo twijfelde hij terwijl hij haar greep.

55. Hij hieuw haar den neus af. Nadat haar neus afgerukt en weg was, vloog zij weg naar 't luchtruim, waarbij haar reuzinnatuur duidelijk aan den dag kwam².

56. «Ik ben Ārpanakhā, ik ben een reuzin. Gij kent mij niet, verdwaasde, deerniswaardige. Pas op, wees op Uwe hoede, bescherm Uw leven; ellendig zult gij weldra door mijn ouderen broeder gedood worden».

57. «De uitstekende reuzen Khara en Dūṣaṇa, die in kracht hun gelijke niet hebben, hielden onweêrstaanbaar in den strijd, zullen wanneer zij komen U beide verslaan».

58. Na die vreesaanjagende woorden uitgesproken te hebben, vlood Ārpanakhā weenende. Zij zocht fluks haar heul bij haar ouderen broeder Rāwaṇa, Khara en Dūṣaṇa.

59. «Broeder Rāwaṇa, help mij! Gij zijt maar al te zeer onkundig van wat ik geleden heb, verblinde! Gij denkt in 't geheel niet aan de vijanden die geweld jegens mij gepleegd hebben».

60. «Er is een asceet, Rāma genaamd. Hij heeft een jonger broeder die Lakṣmaṇa heet. Zij vertoonen zich als hoogwaarde

¹ D.i. geen voor een vrouw betamelijk gedrag.

² In bijzonderheden wijkt de voorstelling van de geschiedenis van Ārpanakhā hier aanmerkelijk af van wat men in 't Indische epos aantreft.

monniken van aard, doch de snoodaards dragen wapens».

61. «Minachtend, overmoedig, gewelddadig hieuw hij onbarmhartig mijn neus af, hoewel ik geen schuld had; Lakṣmaṇa was het die vermetel ¹ wilde zijn».

62. «Indien Gij de vijanden stil laat begaan, en geen wraak neemt over de geweldenarij die mij aangedaan is, waartoe zal het dan dienen dat ik nog verder leef? is het geen geringe schande dat ik mijn neus niet meer heb?»

63. «Vorst Rāwaṇa is mijn heer; ook heb ik veel broeders die reuzen zijn. Zij zijn volstrekt niet bang voor de vijanden, die zonder grond mij gesmaad hebben».

64. «Waartoe nut het mij nog te bestaan? liever zou ik toch eens en voor al dood zijn, indien Gij de vijand stil laat begaan en geen wraak neemt over de geweldenarij die mij is aangedaan».

65. «En daarom, indien Gij medelijden met mij hebt, moet Gij Rāma en Lakṣmaṇa verslaan. Ben ik hulpeloos, Gij zijt mijn toevlucht; beproef of de macht der vijanden (wel zoo) groot is».

66. «Want zij staan geheel alleen zonder bondgenooten. Hun voedsel bestaat uit vruchten, wortelen en groenten. Zij zijn gekleed in grove, slechte boomschors, zoodat zij oogenblikkelijk voor U zullen zwichten».

67. Zoo sprak de reuzin Ćūrpanakhā. Triṣirah ² verbeet zich van toorn, van wraakgevoel bezielde. Khara, Dūṣaṇa en alle aanwezige reuzen waren woedend. Hij (Khara) sloeg de armen om zich heen, hief een strijdkreet aan en sprak:

68. «Zuster Ćūrpanakhā, wees niet bedroefd; wij beide zullen die menschen verslaan. Wij zijn immers menscheneters; er steekt geen kwaad in, al worden zij door ons gedood».

69. Na zoo gesproken te hebben, hieven zij een strijdkreet aan en vertrokken met de ondergeschikte reuzen, allen volledig toegerust. Zij kwamen aan de kluizenarij met luid geschreeuw en rukten in dichte drommen met hun leger voorwaarts.

70. Met blinkende schilden toegerust, plaatsten allen, het lendendoek opgetrokken ³ zich in een lange rij naast elkander.

¹ Yomahā in den tekst, zal denk ik, onjuist zijn voor Yo mahā. Ć. meent: hij wilde mij schoffeeren.

² Triṣirah in den tekst is een drukfout voor Triṣirah, d. i. „de Drie-hoofdige” naam van een broeder der reuzen.

³ M. i. beantwoordt matilaṇjaṇ aan Skr. baddhakakṣa. Het ophalen van den lendendoek of schaamgordel, cawēt, geschiedt wanneer men zich gereed maakt voor 't gevecht of een arbeid. Vgl. tlaṇjaṇ.

Met lansen, fel, met uithangende tong, met werpspiezen, prat (?) op hun stoutheid, maakten zij zich op.

71. Toen allen in overstelpende menigte waren gekomen, rukten Rāma en Lakṣmaṇa voorwaarts en beschoten hen met pijlen, zonder dat er één overbleef. Het geheele veld was vol lijken.

72. Van eenigen was 't lichaam opengescheurd, anderen waren kreupel, daar hun dijen doorschoten waren; of de *beenderen van 't hoofd waren verbrijzeld; eenigen waren radeloos (?), doordat zij hun handen misten.

73. Anderen waren er die sidderend op de loop gingen; eenigen keerden echter beschaamd terug en die streden verwoed; het bloed kwam hun dwarrelend uit hun rooden mond; in hun gruwelijke keel staken de pijlen.

74. Het leger verstrooide zich of werd anders weggeslingerd. Dientengevolge keerde Triçirah terug om den strijd te hervatten: hij rukte aan van wraakzucht beziel. Onstuimig, kwaad-aardig was hij gelijk een slang, (doch) de prins geleet Garuḍa ¹.

75. Er werd op zijn hals gemikt met pijlen, of schichten die vlogen als een zwaluw, zeer scherp, blinkend, volkomen scherp. Deze scheidden den hals af, waarvan het bloed spatte.

76. Zijn (drie) hoofden vielen alle verspreid neder, als zijden van een berg die nederstorten. Onnoodig te spreken van de vrees der beangste heremieten: zij konden 't leger der reuzen niet aanzien!

ZANG V.

1. Nadat bij 't sneuvelen van Triçira ² zijn hoofden ³ afgevallen waren, rukten Khara en Dūṣaṇa, van wraakgevoel beziel, dadelijk voorwaarts met de legerbenden die vlogen ⁴, zich vertoonende als zwarte wolken. Zij droegen messen, zwaarden, werpschijven die bliksems geleen.

2. Anderen schoten met den boog; hun vergiftige pijlen waren als donderbeitels; de koorden van hun bogen flitsten ⁵ vreeselijk,

¹ Garuḍa is bekend als de vijand en dooder der slangen.

² Dit is een bijvorm van Triçirah (Nomin. van Triçiras), die ook in 't Skr. voorkomt.

³ Voor hulū l. hulu.

⁴ Maṅkāyaṇ is een drukfout voor maṅlayaṇ.

⁵ Voor kumukap l. kumupak.

zoodat men ze voor bliksemstralen zou houden. Rāma zou men kunnen vergelijken met den onweêrstorm, zoo talrijk waren zijne pijlen. Daarom kon hij de reuzen overheerseren, die allen dood neêrvielen.

3. Bij den dood van de vijanden: Khara, Dūṣaṇa en Triçirah werd Çūrpanakhā hoe langer hoe bedroefder en neêrslachtiger en weende. Daarop ijldo zij weg en kwam bericht geven van den dood harer oudere broeders bij Daçānana (Rāwaṇa); trad op hem toe met den wil om hem verwijtingen te doen.

4. «Sire! Gij, Rāwaṇa, zijt uitermate krachtig en zeeghaftig in de wereld. Uwe vijanden buigen zich onderdanig; allen vreezen U. Zelfs god Indra, de heer der goden, buigt zich onderdanig. Gij zijt echter, men begrijpt niet waarom, gebrekkig in beleid; schiet te kort, zijt niet volhardend ten einde toe».

5. «Gij hebt namelijk spionnen aan wie bevolen is de aarde te doorkruisen, de bosschen in te gaan, waar kwade vijanden als asceten levenden zouden wezen. Daarop nu moet Gij verdacht zijn; zie niet lijdelijk toe op de gevaarlijken. Dat juist is Uw slecht beleid, dat Gij de oorzaak¹ zijt van den dood van Uw leger».

6. «Khara, Dūṣaṇa, Triçira, die dappere helden, zijn gesneuveld. Zij gingen op bevel om wacht te houden in 't Daṇḍakā gebergte. Zij werden machteloos afgemaakt door de als asceten levenden, vermaard als Rāma en Lakṣmaṇa. Zij sneuvelden zonder gewroken te worden».

7. «Wij zullen alle te gader door dien zoon van Daçaratha gedood worden. Daarom neem wraak! welaan, beraam middelen om hem af te maken. Het is nuttig dat hun aller dood gewroken worde, want dun is Uw haag indien vijandig gezinden leven».

8. «Gij eet maar, houdt gezellige samenkomsten, drinkt met dienaren, lustig! Verslaafd aan zinnelijke genoegens, geheel daarvan vervuld, denkt Gij niet aan het einde. Gij waart eertijds stoutmoedig tegen Uw vijanden en begeerig ze te ontmoeten. Thans echter, nu er vijanden zijn die minachtend optreden, neemt Gij geen weerwraak».

9. «In 't Daṇḍakā-woud zijn de heremieten onbevreesd; elken dag verrichten zij bestendig vuuroffers; immers er zijn geen

¹ Amēñāni is eig. „de deur openen voor iets”, van den stam weñā. Geheel verkeerd in K.B. Wdb. onder amēng.

reuzen die op de loer liggen in de kluizenarij; zij vreezen alle Rāma en Lakṣmaṇa».

10. «Hij, de voortreffelijkste der Raghutelgen, had zelfs geen medehelper en bij honderden en honderden waren de gezellen van Khara en Dūṣaṇa, bij hoopen, doch geen hunner slaagde; zij liggen in rijen dood op den grond neêrgerold; de verwonderlijke pijlen van Rāma waren hun dood».

11. «Wrongel, gesmolten boter, vleesch, visch, aat gij, en overheerlijk smakende vruchten, (als) de hooge goden ze eten; (wees nu) verzadigd; Uwe troepen van reuzen verschuilen zich alle en lijden honger, omdat zij bevreesd zijn voor den uitmuntenden Rāghawa en Lakṣmaṇa».

12. «En daarom moet Gij trachten Uw verstand te gebruiken en het te scherpen. Laat de zinnelijke genoegens varen, opdat Uw welzijn groot en blijvend zij. Uitermate onbestendig ¹ is 't aangename, het duurt slechts een oogenblik en verdwijnt. Daarom wees waakzaam, doe Uw best! wend een afdoend listig middel aan!»

13. «Rāma heeft een vrouw die uitmunt in schoonheid. Haar lichaam is glanzig, glad, zacht, teder, bekoorlijk; haar stem als 't geluid der zwaan is liefelijk om te hooren. Daarom moet Gij haar, mijns inziens, rooven; zij is waardig om aan U te behooren».

14. «Doelloos zijn Uwe oogen, indien zij haar schoonheid niet zien; Uw neus is onnut, indien die niet gebruikt wordt om te kussen; ook Uw oor is nutteloos, indien alwat zij zegt, niet gehoord wordt. Alwat aan haar is, is genot en volmaakte schoonheid».

15. «De kwintessens van wat uitermate smakelijk is; het puik der zinnelijke aantrekkelikheden, indien zij Uwe vrouw wordt, droom dan niet van andere. Alwie haar aanschouwt, zal in zijn geest verlangen haar te trouwen. De heerschappij over de drie werelden is de eisch waarvoor zij te koopen ² zou ³ zijn».

16. «Zelfs Çacī, de geliefde van Indra, kan haar niet evenaren in schoonheid. Girisutā (Çiwa's gemalin), Rohiṇī, Rati, zoo onvergelykelyk, evenaren haar niet. Het schoon van al die

¹ Caṇḍale° in den tekst is een fout voor cañcale°.

² Lees wēlīn ata.

³ Anders gezegd: „de heerschappij over de drie werelden zou men kunnen eischen als haar bruidprijs (çulka)».

schoonen is praat van onnozelen. De vrouw van Rāma slechts is schoon: dat is mijn besliste meening».

17. Dit waren de woorden welke de lage Ćurpanakhā sprak tot Daṣānana (Rāwaṇa), die onmiddellijk antwoordde: «Zusje, wees niet ongerust, laat Uw hart niet bedroefd zijn. Ben ik hier dan niet, hij die Rāwaṇa heet, de overwinnaar der wereld?»

18. «Wien toch zaagt Gij dat hij ook door Indra onderdanig geëerd werd? De donderhamer werd verbrijzeld, de bliksemflits op mijn borst trof niet. Ook de olifant van god Indra werd door mij gepakt zonder eenige moeite; onnut als gras werd hij door mij weggeslingerd».

19. «En let op de onvergelykelijke macht van Rāwaṇa: steeds komt de maan op als volle maan zonder verkeerd te gaan; alle goden brengen jaarbloemen (als jaarlijksche schatting) op uit vrees; alles wat de godenwereld bevat, velerlei, is vernietigd geworden».

20. «Die woorden van U zijn maar iets belachelijks, waarover men zich zeer schamen moet, dat ik mij in gevecht zou meten met dien asceet, den zoon van Daṣaratha; hij is immers een mensch van geringe sterkte, er is geen kracht in hem. (Doch) uit liefde voor U, zal ik niet weêrstreven wat Gij, waarde zuster, mij aanmaant te doen».

21. Nadat hij Ćurpanakhā in haar geest gerust gesteld had, ging hij ras zijn weg nemende door 't luchtruim, snel als de gedachte. De vermaarde Candrahāsa was zijn zwaard waarvan hij nooit gescheiden was. Toen hij den oceaā bereikt had toefde hij even aan 't strand.

22. Zijn doel om daar even te toeven was om Marīca iets mede te deelen. Bij zijn komst¹ lichtte hij Marīca in omtrent zijn doel, waarop deze antwoordde dat hij het oprechtelijk afried, uit vrees, omdat hij reeds de nederlaag geleden had toen hij weleer met den wind (pijl) beschoten en weggeslingerd was.

23. «Heer, Gij, o Daṣānana, zult vernietigd worden, indien Gij gaat strijden met den voortreffelijksten der Raghutelgen Rāma, want hij is inderdaad krachtig. Uw zwaard, de Candrahāsa, zal niets uitrichten. Daarom ga niet naar den asceet, den zoon van Daṣaratha».

¹ Lees nirāwarah voor nirārwarah.

24. «Er is een zekere krachtige monnik, Jāmadagni, die tal van koningen gedood heeft, en Arjuna Sahasrabāhu op 't slagveld geveld; wie heeft ooit gehoord van iemand die dezen heeft overwonnen, behalve hij? Rāma alleen heet krachtig en zeeghaftig».

25. «Ook is de machtige Tātakā door hem (Rāma) gedood; daarna ¹ toen de Rṣi's hun offerande verrichtten, zijn wij gevlucht. Ik was ten eerste uit het veld geslagen, ontdaan, daar ik met den wind (pijl) beschoten was. O Vorst, Gij weet nog niet, hoe snel hij schiet».

26. «Rāma munt zeer uit onder de boogschutters, is weêr-galoos. Van grooten schrik bevangen gingen de demonen en reuzen den strijd niet hervatten. De geheele troep der reuzen ² sneuvelde; hun nek werd gebroken door 't schieten. Khara, Dūṣaṇa, Triçira, vernield, stierven moedig».

27. «Hij (Rāma) deed mede aan de Swayambara ³ bij 't offerfeest van Janaka. Nu was er een boog, geplaatst in 't midden van het tornooiveld. Al de vorsten poogden dien te spannen, doch zonder dat het lukte. Evenwel Rāma spande dien, zoodat die eindelijk in tweeën brak».

28. «Gij hebt alleen behagen in steeds dronken te wezen, te eten, te drinken. Met een troep van onderhoorigen zijt Gij zat van vleesch en ⁴ sterken drank dien Gij voortdurend drinkt; U verlustigende in geurige bloemen en blanketsel, behagelijk in 't genot. Hoe dan zult Gij het aanleggen dat Gij in den strijd niet voor hem onderdoet?»

29. Zoo was de rede van Marīca, waarschuwende, hem aanmanende terug te keeren. Hij prees de eigenschap van den voortreffelijksten der Raghutelgen in diens buitengewone kracht. Zijn doel was Rāwaṇa af te schrikken, omdat hij bevreesd was. Het gevolg was dat Rāwaṇa toornig werd en onmiddellijk antwoordde.

30. «Jij bent brutaal, Marīca! zeer gemeen, verdwaasd, een vuilik. Die rede van jou is gebeuzel; het is als de rede van

¹ Aṣa in den tekst is een drukfout voor atha.

² Waṇal is blijkbaar hetzelfde woord als Tag. bangal, dom. Maar mūrka, dom, is een gewoon epitheton van de reuzen.

³ D. i. de wedstrijd, waarbij een meisje van de Kṣatriyakaste uit de mededingers een vrije keuze kan doen.

⁴ Ka is, naar ik veronderstel, een kortere uitdrukking voor tēka in den zin van „met”. Bewijsplaatsen daarvoor staan mij echter niet ten dienste.

iemand die verzot is. Hij heeft Paraçurāma overwonnen; dat deze de nederlaag leed, is omdat hij oud en afgeleefd is, en Rāma nog jong».

31. «Dat Tāṭakā door hem gedood is, is niet roemenswaard, want zij was een zwakke vrouw en ook zonder medehelper, en daarom werd zij door den onmeedoogenden, nietswaardigen Rāghawa (dood) doodgeschoten. Indien jij daaraan te veel waarde hecht, voort! foei! scheer je weg!»

32. «Ook ben jij door Rāghawa zeer erg beschoten; jij voelt de min, laag, bedeesd in je gemoed. Zijn pijlen waren zwak, de wind niet hevig, (maar) zacht. Wegens je vrees deed jij je best om te vluchten zonder nood».

33. «Jij hebt nog iets anders gezegd, waarom jij de kracht van Daçaratha's zoon preest: dat hij een boog in tweeën brak, dat was omdat die vermolmd was en lang bewaard; was opgevreten door den houtworm, door insekten aangetast. Dat was de reden dat die vergaan was. Dat hij dien al zoo dadelijk spande, was iets zeer gering».

34. «Het doden van Khara en Triçira is ook geen reden om op te roemen, want zij waren zorgeloos, onachtzaam; dat was de reden dat zij alle sneuvelden. Indien zij met felheid Rāghawa meer verwoed bestreden hadden, zou Rāghawa zekerlijk oogenblikkelijk gedood zijn zonder dat hij er iets tegen had kunnen doen».

35. «Hoe kun je dan, nietswaardige, de kracht van Rāghawa roemen? Je bent maar een verrader, die in je zin afvallig wilt worden en hem onderdanig zijn. Daarom roem je hem en roem jij niet mijn goede eigenschappen. Pas op! je zult sterven; je gezindheid is verraderlijk, deugt niet».

36. Na zoo gesproken en gescholden te hebben, trok hij zijn zwaard. Zijn knevel trilde, het zweet zijns lichaams vloeide; zijn gezicht werd rood alsof het geslagen was, vreeselijk. Hij dreigde Marica die eerbiedig om 't leven smeekte».

37. «Ik hier ben een nederige dienaar, trouw toegewijd, geen verrader. In waarheid ben ik trouw aan den Vorst in alwat hij mij zal bevelen, doch de reden dat ik waarschuwt is dat ik mijn plicht¹ volg. Het ligt in den aard van dienaren te waarschuwen; hij beoogt wat heilzaam zal wezen».

¹ Voor rdhamma l. dharmma.

38. «Indien Gij dan ook iets voor goed houdt in de te volgen gedragslijn, zal ik niet weêrstreven. Alles wat goed is volgens den wensch van den Vorst zal opgevolgd en volbracht worden. Aldus is 't listig middel dat misschien slagen zal, indien het goedgekeurd wordt: laat ik mij metamorphoseeren in een ree met gouden haren».

39. «Ik zal maken dat Rāma en Lakṣmaṇa eerst zich verwijderen; daarna kan de Vorst handelen volgens believen, zonder daar (nader) mededeeling van te doen». Zoo sprak Marica. Eindelijk ging hij heen. In 't bosch gekomen, metamorphoseerde hij zich in een gouden reebok.

40. Zijn rug leek schoon, glanzig, smaragdkleurig; zijn lichaamsharen waren alle glad, van rood goud. Ter plaatse gekomen trad hij toe op Koning Janaka's dochter, die in haar schik was. Het was alsof haar hart buitengewoon verheugd was, zoo'n behagen gevoelde zij.

41. Zij beschouwde aandachtig het schoon (van 't dier) welks huid als het ware een dekkleed was, want glanzig leek het van goud met fijne haren. Haar hart verlangde hevig naar 't schoone dat zij zag, zoodat zij Rāma beval zich van den juweelachtigen reebok meester te maken.

42. Rāma weerstreefde niet in wat hem bevolen werd. Hij liet zijn jongeren broeder Lakṣmaṇa slechts achter om de kluizenarij te bewaken. Hij ging om (het dier) te vervolgen, doch vermocht niet het te vangen, want het sprong snel en maakte zich kronkelend uit de voeten.

43. Het was alsof hij nu eens rustig een poos dichtbij wilde gaan staan, dan straks weêr overvallen (?) door Rāma gepakt, ijlde het snel weg, want zijn haren waren glad als met olie bestreken. De hand (van Rāma) faalde, zoodat het (dier) ontsnapte en wederom vluchtte.

44. Het gevolg was dat hij het (dier) vervolgde zonder dat hij het in zijn macht kreeg. Of al spottende, hem treiterende bleef het een poos staan. Rāma was wrevelig in zijn hart dat hij het dier niet kon vatten; hij spande zijn boog en mikte met zijn schicht.

45. Het was alsof de ribben van 't dier doorsneden waren; 't bloed kwam uit; 't ingewand hing uit het lichaam. Op het einde van zijn leven slaakte hij een geschrei dat bedriegen kon. De dochter van Janaka werd ontsteld toen zij het duidelijke

geween hoorde: het was als of het de stem was van den voortreffelijken Rāma die om hulp riep.

46. Dientengevolge schreide Koning Janaka's dochter luid schreeuwende: «Ga, broerlief Lakṣmaṇa, help Uw ouderen broeder, gauw! Gij wordt nu door hem geroepen, hij beveelt hem te komen helpen. Gij zijt zeer onliefdevol jegens Uw ouderen broeder. Ga toch, bescherm hem!»

47. Dat waren de woorden van Koning Janaka's dochter, terwijl zij weende. Wegens hare liefde had zij in haar hart een bang vermoeden. Daarop antwoordde jonker Lakṣmaṇa onverschrokken, daar hij vertrouwde op de kracht van zijn broeder in 't gevecht dat hij niet het onderspit zou delven:

48. «Gij zijt de gade van den held der Raghu's; Gij zijt de welbeminde van mijn ouderen broeder, en daarenboven is Koning Janaka Uw vader. Gij zijt al te kleinmoedig dat Gij met schrik geslagen zijt bij 't hooren van iemand die weent. Is hij het dan die weent? Wie weet of het niet een ander is?»

49. «Wie dan toch is in de wereld zoo krachtig, naar Uw meening, dat hij in staat zou wezen om den prins op 't slagveld te weêrstaan? Hij slechts is krachtvol, ervaren in alle wapens. Hoe kan men dan duchten dat hij gedood zou zijn door den stoot van een ree?»

50. Wie van de telgen van den uitstekenden Raghu is er van wien Gij ooit gehoord hebt dat zij uit bangheid sneefden, of, naar men zegt, om hulp riepen? Geen van alle Raghuïden weet ik dat zij vluchtten; zij sneuvelden woedend strijdende zonder te vreezen indien er overmachtige vijanden waren».

51. «Daarenboven leek het alsof die reebok wenschte gedood te worden. De wijze waarop hij zich aanstelde, was verwonderlijk; hij zag Rāma en was niet bevreesd. Bij zijn voornemen om te sterven kwam de pijl van Rāma hem dus zeer te stade; hij stortte zich in 't vuur, naar zijn gevoelen, bij den vurigen pijl van Rāma».

52. «Wie is dan toch niet van verwondering vervuld met Rāma te zien, hei! Hij zegeviert over zijne vijanden zonder wedergade in de wereld. Daarom wees niet treurig omdat Gij iemand hoort die schreit. Uw oudere broeder (echtgenoot) zal terugkomen na de ree vermeersterd te hebben».

53. «Wie schreeuwde was niet hij; het was een booze reus. Vermoedelijk was het doel van het geluid dat hij wilde mis-

leiden; het was, denk ik, het gewezen van den reebok die daar geschoten was, en dat slechts eenigzins geleek op de stem van den leeuw der Raghu's».

54. Na de woorden die jonker Lakṣmaṇa gesproken had, wilde Janaka's dochter ze niet gelooven en was volstrekt weêrbarstig. Liefde en angst maakte zich van heur hart meester, zoodat zij antwoordde dat zijn woorden een leugen waren en onbehoorlijk :

55. «Broer, Sumitrā's zoon, wat moet dat beteekenen? Voor de eerste maal zijt Gij van zins onwillig te zijn om te doen wat ik U nu opdraag. Weleer waart Gij onderdanig, trouw jegens Uw ouder broeder. Nu echter zijt Gij flauw, laf, dat Gij niet helpt».

56. «Ik weet wat Gij in Uwen gemeenen, slechten zin voorhebt. Ontrouw jegens Rāma, zijt Gij van zins den slechten weg op te gaan. Uiterst snood, zeer laag waarlijk dat iemand uit Raghu's geslacht er toe komt vijandig gezind te wezen jegens zijn ouderen broeder. O, wat is dat zeer vuil!»

57. «Jou gedachte over Rāma is aldus: «is hij gedood door den reebok, des te beter, het treft inderdaad gelukkig. Ik zal dan opvolgen om over Koning Janaka's dochter macht te hebben. Wie zou haar toevlucht zijn? Er is geen ander dan ik». Zoo denk jij».

58. «Laaghartige, verdwaasde Lakṣmaṇa. Jij waant dat ik gemeen van zin zou wezen, in staat om slechte gedachte te koesteren en voorts overspel bedrijven. Ik denk niet aan een anderen man dan aan hem alleen. Er is geen ander dien ik wil dienen dan Rāma alleen».

59. «Indien de godheid zoo onbarmhartig mocht wezen dat hij, de geëerbiedigde, gedood is; dat Rāma in 't gevecht mocht onderdoen door den stoot van den reebok, zal ik mij den hals afsnijden en mij in 't vuur storten, en zoo den geliefde volgen. Ik zal niet mijn toevlucht zoeken bij jou».

60. Dat was de rede van de vertoornde dochter van Koning Janaka. Zij schimpte en geheel verbijsterd wilde zij kwaad zijn. In de kwaadheid van haar gemoed, vermoedde zij niet verkeerd te doen; de verkeerdheid van haar hart was oorzaak dat zij kwaad vermoedde.

61. Daçaratha's zoon Lakṣmaṇa was terneêrgeslagen en beklemd; zeer verwonderlijk waren die woorden welke hij van haar hoorde. Van die handelwijze van haar begreep hij in 't

geheel niets. Daarom werd hij droevig te moede en hij antwoordde aanstonds:

62. «Ik word hier verdacht snood en verraderlijk te zijn jegens mijn ouderen broeder, (maar) mijn gemoed is zuiver, trouw, niet valsch. Al de goden mogen getuigen zijn van mijn hart! Zij mogen het zien! De hel moge mijn lot zijn! pijn moge ik voelen, indien ik verraderlijk ben!»

63. «Dochter van Janaka, Gij doet slecht met zóó te spreken. Het is alsof Gij ijlt met te meenen dat ik ooit op U verliefd was. Ten gevolge van Uwe onbehoorlijke taal zult Gij groot leed ondervinden: de vijand zal U nu gevangen nemen nadat ik U verlaten heb; wees gewaarschuwd!»

64. Zoo sprak hij met zelfvervloeking. Daarop ging hij zijn ouderen broeder achterna om met hem den reebok te vervolgen. Nadat hij vertrokken was bleef Koning Janaka's dochter staan; eindelijk ging zij bloemen plukken dicht bij de kluizenarij.

65. ¹ En terwijl zij (Sītā) in het dichte bosch ging en bloemen plukte, kwam Daçānana (Rāwaṇa) onder de gedaante van een geestelijke; hij leek een zuiveren, rechtzinnigen Çiwaïetischen monnik, deugdzaam en heilig, het hoofd overal glad geschoren met een kleine haarkuif op de kruin.

66. Zijne tanden waren uitnemend zuiver, wit als kristal; ook was hij voorzien van een rozenkrans, en van een pompoen (als nap) die hij aan een draagband met zich voerde; zijn monnikskleed was schoon rood, een fraaie lakkleur vertoonende. Hij ging langs den weg om aalmoezen te vragen, waardoor hij zijn (eigenlijk) oogmerk verborgen hield.

67. Al onder 't voortgaan prevelde hij gebeden en zeide vrome spreuken op; zijn blik was zacht en lief, uiterst vriendelijk en zeer innemend; het was alsof er van zijn demonischen aard niets meer overgebleven was. Achtereenvolgens kwam hij, wandelende, al de zijden van de schoone kluizenarij langs.

68. Daarop ontmoette hij de dochter van Koning Janaka in het bosch. Geheel alleen sloop zij door het hout zonder eenige vrees. Rāwaṇa ging dan op haar af, zeer verblijd; straks was hij haar nabij, en eindelijk sprak hij eerbiediglijk:

¹ Van de strofen 65—73 bestaat reeds een oudere vertaling, opgenomen in Bijdragen K. I., uitg. ter gelegenheid van het Zesde Internationale Congres der Orientalisten, 1883, blz. 3 (Proeve van het Oudjav. Rāmāyaṇa). Om den samenhang niet te storen wordt die vertaling hier herhaald.

69. «Hoe dwaalt Gij zoo in het bosch, hemelsche schoone, en plukt bloemen? Volstrekt niets kan Uwe schoonheid evenaren: ze is inderdaad volmaakt. Zelfs de maan kan in schoonheid U niet evenaren, want zij verbleekt bij dag en verliest dan al haren glans».

70. «De lotusbloemen in den vijver, wanneer ze in vollen bloei prijken, waarvan sommige roodkleurig, andere wit zijn, hoe welig en geurig ook, kunnen niet in schoon met U vergeleken worden: zij doen onder, want des nachts sluiten zij zich weder en kwijnen».

71. «Deze plaats, waar Gij U bevindt, is gevaarlijk, ontoegankelijk voor menschen, een wildernis. Zijt Gij niet bang voor de gevaarlijke slangen en wilde olifanten? Wie zal Uwe hulpe wezen, vraag ik, indien U eens een tijger tegemoet treedt? Och, zulk een schoonheid als de Uwe, zusje, behoort men niet roekeloos bloot te stellen».

72. «Gij zijt zoo uitermate zacht en teder, zoo bekoorlijk; het woud is als het ware versierd door Uwe tegenwoordigheid. Hoe heet hij toch, de man die door U als gemaal erkend wordt? Ongemeen veel zedelijke verdienste moet hij zich verworven hebben, dat hij U (thans) bezit».

73. «Ik heb andere landen in de wereld doorgezworven, doch niemand gezien die eenigermate met U gelijk staat; zóó schoon zijt Gij, in trouwe. Gij zijt, buiten eenig vergelijk, mijns inziens, het non plus ultra van schoonheid, en mijn tegenwoordig leven is niet vergeefs geweest, nu ik eenmaal U heb leeren kennen».

74. «Uw schoonheid beschouw ik als een bloem waaraan door de bijen geslurpt wordt en waaruit het fijne sap nederdruppelt. Er bestaat slechts Uw schoon; Uws gelijke blijft achter U ¹. Daaruit maak ik op, dat er zeker iemand is die door U (als gemaal) vereerd wordt».

75. «Zelfs de god Wiṣṇu zou ophouden, denk ik, met bekoring te vinden in zijne geliefde, (want) zij doet, in waarheid, voor U onder. Ja, ook de Minnegod, (anders zoo) verliefd, is afgetrokken ² jegens zijne Rati, die U niet evenaart».

¹ Anders gezegd: „is ver te zoeken”.

² Vertaling onzeker. Misschien gelden de woorden „zou ophouden” enz. in 't voorafgaande voort, en dan zou de vertaling wezen: „(anders) zoo al door verliefd” zou ophouden met bekoring te vinden in zijne Rati”.

76. «Alle vrouwen ook, als zij U aanschouwen, zijn over U verbaasd en in hun gemoed geheel overbluft. Vooral de jongelingen die U zien, zouden verliefd worden. Hoe weinig zouden zij zich verzadigen aan het zinnelijk genot! zelfs de goden zijn (als) dol».

77. «Er is een arme, ongelukkige, die opgehouden heeft minneweelde te smaken, daar hij geen liefje heeft om naast hem in bed te liggen. Smachtende loopt hij overal rond, de in zijn hart zinnelijk geneigde. Gij nu zijt de nektar, 't geneesmiddel van hem die door Kāma's pijl getroffen is».

78. «Wat voor een wicht is hij die door U als gemaal gediend wordt? Hij weet zeer goed dat Gij in de dichtbegroeide kluizenarij zijt. Wegens zijn vrees dat er anderen mochten wezen die U zien zouden, is hij in de kluizenarij gegaan, en houdt zich daar op».

79. Zoo waren de woorden van Rāwaṇa die hij met opgewekte begeerte uitsprak. Janaka's dochter was onthutst in haar gemoed dat zij geprezen werd. Het hart was ontroerd, de lichaamsharen rezen haar ten berge van angst. Nederig gebogen begon zij te spreken en gaf inlichting omtrent haar gemaal.

80. «Er is een zekere Rāma, Daṣaratha's zoon, krachtig zonder gelijke. Hij is het die mij bezit; van edele hoedanigheden. Hij is buitengewoon onderdanig aan zijn vader en volbrengt wat deze bevolen heeft. Hij is de beschermer van alle hermieten in de kluizenarij».

81. «Alle vijanden van de groote Wijzen heeft hij gedood; hij heeft Paraṣurāma in 't strijdperk overwonnen; hij hield steeds de wacht over de groote Wijzen, wanneer zij hun offeranden verrichtten; hij is in de wildernis gegaan uit onderdanigheid jegens zijn vader».

82. «Nadat hij in de wildernis was gekomen waren er geweldadige reuzen. Die bevocht hij toen zij in groote menigte gezamenlijk waren komen opzetten met een machtig leger; zij werden alle doodgeschoten; aan den zoom der kluizenarij kunt Gij zien dat hun lijken in rijen liggen».

83. «Hij is vermaard als boogschutter in 't geheele wereldrond. Willen zij hem met knotsen bestrijden, dan zal 't gevolg wezen dat zij te niet gaan, door hem bedwongen; als vermalen ten eenen male zijn alle vijanden, die op hem afkomen. Het is alsof Gij U van den domme wilt houden, den schijn aanneemt van uit te vorschen wie mijn gemaal is».

84. «Hoor nu de reden waarom Gij hem niet aantreft: er is namelijk een gouden reebok, die door hem met verbazing vervolgd wordt. Zijn jongere broeder werd achtergelaten. Eindelijk ging deze hem achterna op mijn bevel. Dat was de reden dat deze niet wilde weêrstreven».

85. Toen Koning Janaka's dochter uitgesproken had, trad Rāwaṇa hoe langer hoe nader en zeide weder: «Ik ken hem, die Rāghawa heet en nietswaardigs is. Wat is dan de reden dat Gij hem bemint, hem die zeer min is?»

86. «Laag staande doet hij onder voor al zijn kundige jongere broeders. Als oudste behoorde hij koning te zijn; hem is echter bevolen naar de wildernis te gaan. Hij heeft voor en na alle reuzen gedood die naar de kluizenarij gingen. Hoe hebt Gij (daarover) zoo'n bewondering voor Rāghawa, iemand van (zoo) geringe allooi».

87. «Laat ik, zusje, U iets vertellen van een koning die werkelijk kracht bezit, wiens heldhaftigheid de oorzaak is dat hij genoeg zal beleven. In de geheele drie werelden is er niemand die met hem gelijkstaat. Hij is het, Rāwaṇa geheeten, die hier gekomen is».

88. «Ik dan heb gezegevierd over de godenwereld, de menschen, dieren en planten. Den god Waiçrawaṇa (den god des rijkdoms) heb ik onderworpen. Yama smeekte om 't leven toen hij, verslagen, vreesde gedood te worden. Ook de heer der goden, de god Indra, is mij geheel onderdanig».

89. «De gansche godenwereld is als het ware in de zee verzonken. Allen zijn zij bleek geworden van schrik, stil¹, in rouw. De macht van Rāwaṇa is gelijk een stormwind, en de beduchtheid der goden maakt dat zij onderworpen en in droevigen toestand zijn».

H. KERN.

NIASCH ADU.

Als vertaling van adu wordt opgegeven «afgodsbeeld», maar adu zatua, beeld der voorouders². Past men de klankregelen

¹ Het is ook mogelijk dat bedoeld is: „niet mooi gekleed, ongetoiletteerd”.

² Zatua is ontstaan uit n satua, d.i. Genitiefpartikel n + satua. In dit laatste kan sa of za een jongere uitspraak wezen van dja, en dit van 't honorifieke en tevens meervoud aanduidende M. P. ḍa. Vgl. Polyn atua godheid.

toe die ik behandeld heb in een opstel in het «Festschrift» aan Prof. ERNST KUHN (1916), dan ziet men dat de oudstbereikbare vorm van *adu* is *antu*, want na een nasaal wordt een *t* verzacht tot *d*; *k* tot *g*; *s* tot *z*, enz. Daarna wordt *nd* geassimileerd tot *dd* en eindelijk wordt dit vereenvoudigd tot *d*.

Het is duidelijk dat dit *antu* in beteekenis volkomen overeenkomt met het wijdverbreide woord *anitu*, *nitū*, *aitu* in veel verwante talen. De beteekenis van *anitu* in 't Ibanag wordt in de *Diccionario Ibanag-Español* (1854) aldus omschreven: «Idolo y figura visible de alguna cosa, á quien en su gentilidad daban culto». Verder heet: «la quimera visible que adoraban, y de quien recibian sus oraculos, que era el Demonio, que les hablaba». Niet anders is de beteekenis van Pampanga, Tagalog, Bisaya *anitu*, *anito*. In 't Rottineesch verstaat men onder *nitū* «de geesten der voorouders», maar ook «duivel», bijv. *nitū dea*, boschduivel.

Wat den vorm aangaat, staat *antu* het dichtst bij o. a. Oudjav. *hantu*, hetwelk voorkomt in den zin van «gestorven», wat zeer zeker niet de oorspronkelijke beteekenis is. Vergelijkt men Nieuwjav. *antu*, dwaallicht, phosphorisch verschijnsel, dat door het volksgeloof voor een boozen geest gehouden wordt; een booze geest, spook; *antu wana*, een boschduivel; Maleisch *hantu*, spook, booze geest; *hantu rimba*, boschduivel; *hantu mati*, di *bunuh*, de geest van een vermoorde; Day. *hantu*, lijk: *hantu baruno*, «booze spoken»; vergelijkt men dit alles met Rottineesch *nitū*¹, dan is het duidelijk genoeg dat het woord eigenlijk «een geest», en evenals Engelsch *ghost*, meer inzonderheid «de geest van een afgestorvene» is en dus slechts als omschrijving van 't begrip «doode» dienst doet. Dit alles leidt tot de gevolgtrekking dat *antu*, *hantu* niet anders dan dialektisch van *anitu*, *nitū* verschilt.

Naast *hantu* heeft eertijds in 't Jav. ook de vorm *anitu* bestaan. Zulks blijkt uit een oorkonde van den vermaarden koning Erlangga, waarin gesproken wordt van de *anitunitu* van 't eiland Java. Naar zijn formatie beteekent *anitunitu*: «iets wat op een *Anitu* lijkt». Men kan het dus vertalen met «booze geesten, kwelduivels» in figuurlijken zin. Uit den samenhang laat zich opmaken dat daaronder verstaan worden: «ge-

¹ *Nitū* is ook „lijk” in het Timoreesch.

weldenaars, roofridders», die in den tijd van regeeringloosheid een plaag waren van het land.

Als proeve van een etymologische verklaring van 't behandelde woord zij opgemerkt dat sommige woorden een voorvoegsel an of han vertoonen zonder dat dit de wezenlijke beteekenis van 't woord verandert. Duidelijk is dit het geval met hantĕlū, Day. hantĕloh, bijvorm Tombulu atĕlu, Malag. atody, vergeleken met Mal. tĕlor, Bal. taluh, Lamp. taluy, Bug. talo'. In Tag., Bis. luidt het woord itlog; 't voorvoegsel i, moet dus een synoniem van an, han wezen. Dit itlog nu staat tot (h)antĕlū in dezelfde verhouding als Tag., Bis. ikau, du, tot Mal. aṅkau, terwijl de vormen zonder voorvoegsel, Mal. tĕlor, enz. beantwoorden aan Oudjav. ko, en Tag., Bis. ka¹.

Uit de aangehaalde feiten leid ik af, dat (h)an, i en tan een soort lidwoorden zijn, geheel of nagenoeg synoniem; ani is, naar ik vermoed, een pleonastisch voorvoegsel. Het stamwoord tu zal wel hetzelfde wezen als Polyn. tu, samengesteld Mal. datuq, Jav., Fidji enz. ratu. Het hoofdbegrip zal wezen «machtig; machthebber, heer». De geesten der voorouders zijn «de machtigen».

H. KERN.

KALANA.

Dit woord is in 't Oudjav. een gewone benaming voor: «Titan, Reus, demon» en dient meermalen als glosse van rākṣasa. In 't Jav. Wdb. worden als beteekenissen voor K.W. opgegeven: būta, maling, ambara, aṅjajah; behalve buta zijn de volgende omschrijvingen in figuurlijker zin te nemen. In Pararaton 18, 23 komt voor zekere Kalana met name Bhaya; BRANDES (p. 65) vertaalt dit met «dolenden vijand», doch er zal wel bedoeld zijn «een roofridder; geweldenaar, dwingeland».

Hoewel naast kalana dikwijls kala, d.i. Skr. khala, in 't Oudjav. gebezigd wordt in den zin van «Titan, Reus, boogceest», zijn beide woorden toch van geheel verschillende oorsprong. Een vraag, die hier van zelf rijst, is of Jav. kalana,

¹ Mal. tĕṅku, variant van ĕṅku is te vergelijken met Day. tantĕloh.

bijvorm kolana, identisch is met Minah. kolano, vorst, overgenomen in Tern. als kolano. Om dit uit te maken, ontbreekt het ons aan de noodige gegevens. Volstrekt onmogelijk is het niet dat kalana, kolano »tiran, dwingeland» beteekende en dat de zin na verloop van tijd verzacht is. Immers ook 't Grieksche *τύραννος* wordt wel eens in den zin van «heerscher» gebruikt zonder hatelijke bijbeteekenis.

H. KERN.